Ч. 78 (11.331). Львів, пятниця 6. квітня 1928. Poeztowa op-ata zapłacono ryczałtem. Рік XLVI.

ДІЛО

ВИХОДИТЬ ЩОДНЯ РАНО

РЕДАКЦІЯ І АДМІНІСТРАЦІЯ: Львів, Ринок ч. 10, II. пов. Конто почт. щадн. 143.322. Адреса для телеграм: „Діло", Львів. Гол. Редактор приймає від 11—12 год. передполуднем. Рукописів не звертається.

ПЕРЕДПЛАТА: Місячно: в краю 4·50 зол. За границею: В Америці 1 долар, Франції, Голяндії, Бельгії 20 фр. фр., Італії 7·50 зл., Німеччині 7·50 зл., Швайцарії 5 шв. фр., Чехословаччині 30 ч. к., Румунії 150 лей, Болгарії 7·50 зл., Австрії 7·50 зл. — Зміна адреси 1 зол.

Телеф. Редакції: 29-41. Друкарні: 29-26.

В СПРАВІ ОГОЛОШЕНЬ ЗВЕРТАТИСЯ ДО АДМІНІСТРАЦІЇ.

ЦІНА ОДНОГО ПРИМІРНИКА 20 сот.

„Тяжке завдання".

Трудноці монтування КПЗУ в освітленні Кагановича.

Львів, 5. квітня 1928.

Боротьба в нутрі КП(б)У (комун. партії більш. України) за автентичне розуміння і практичне переведення „ленінської" національної політики не иниішня. Вона тягнеться уже давно, від перших початків комуністичної революції. Одначе в часі военного комунізму ніхто з більшовиків національної політики практично в життя не проводив. Тоді обмежувалася вся воююча більшовицька комісарщина виключно до проголошування та репродукування трафаретних ультрадемагогічних більшовицьких гасел, під якими московський партійний осередок підготовляв і переводив у життя революцію. На Україні найбуйніше процвитали тоді більшовицькі гасла про „самоопределеніе вплоть до отделенія", але під однією умовою, а саме: знищення всеї української національної „шовіністичної буржуазії". Щойно по її знищенні — казали комуністи — зможе вільно та спокійно „самоопределітса" весь український „пролетаріят". На допомогу українському „пролетаріятові" в самоозначуванні посилали московські комуністи на Україну свої спершу червоно-гвардійські, а потім червоноармійські полки. Роля тих окупаційних полків усім добре відома. Вони остаточно Україну „самоозначили".

Коли цей процес „самоозначування" успішно покінчився, тоді прийшла черга і на практичну політику в національних справах. Приходила вона з трясовиння ленінської теорії на реальний український ґрунт серед великих мук українства і серед важких комплікацій у самій КП(б)У. Один з перших секретарів КП(б)У, якому довелося переводити комуністичну теорію розвязки національного питання в практику, Лебідь, був проти українізації та проти творення „окремої української культури" очевидно пролетарської. Він твердив, що українізація є відступом на культурному фронті, декаденцією та перешкодою на шляху будови інтернаціональної пролетарської культури. Українські соціялістичні елементи зпоза КП(б)У зареагували на такий курс політики утворенням окремої комуністичної партії під назвою української компартії (УКП), яка протиставилася завзято русифікаційним тенденціям політики КП(б)У на Україні.

УКП мала серед українських міських і сілянських пролетарських кол велику скількість приклонників і стала дуже небезпечною соперницею для офіційної КП(б)У саме тому, що вимагала для України не тільки забезпечення українських національних, політичних та економічних прав, але й уважала КП(б)У узурпаторкою влади на Україні. Причиною цього був факт, що до КП(б)У належали виключно самі москалі та жиди. Українців у ній майже не було. Боротьба між КП(б)У та УКП тягнулася довго. Закінчилася спершу розгромом останньої, а потім накиненим нібито Комінтерном „компромісом". Значна частина укапістів вступила в члени КП(б)У. І щойно від тієї хвилини почала офіційна партія проводити практично національну політику, яка найшла свій конкретний вияв в українізації, що тягнеться дуже пиняво досі і мабуть ще довго буде тягнутися з усякими періпетіями.

На тлі самого продовження українізації та на тлі самого розуміння її цілей і завдань а також завдань української культури зродилася зновже у нутрі КП(б)У затяжна дискусія й полеміка, що в наслідках довела до політичних суперечок і не тільки до них, але й до карних санкцій проти тих членів КП(б)У, що не поділяють теперішньої надто вже поміркованої та русофільської національної політики (читай: розуміння завдань українізації та української культури) офіціяльного проводу КП(б)У. Наглядно зясовуючи періпетії тих непорозумінь, можна сказати: вони почалися на Україні чисто культурними, чи краще культурно-академічними міркуваннями письменника Хвильового, а зачіпилися об політичну ліквідацію відповідального члена ЦК КП(б)У і народнього комісаря освіти **Шумського,** отже ліквідацію видатного політичного діяча КП(б)У, але досі не скінчилися. Іншими словами проблеми культурно-академічного значіння набрали першорядної політичної ваги.

Зліквідований політично Шумський написав при одній нагоді з того приводу, що в КП(б)У вважають кожного українця „пасинком" партії і кожного з них як такого трактують. Шумський уже тим своїм висловом схарактеризував дуже добре цілу т. зв. українізаційну політику КП(б)У. Політичні провини Шумського заключаються в тому, що він підтримував Хвильового і в тому, що як наркомос вимагав інтензивного і безкомпромісового проводження українізації державного апарату а передовсім школи.

В обороні Шумського виступив, як відомо, Центральний Комітет КПЗУ (Компартії Зах. України). Виступив він перш за все проти політичної ліквідації того останнього, а також в обороні його становища, що було суперечним з русофільською політикою КП(б)У на Україні. Наслідки цього становища КПЗУ були такі, що його осудили: КП(б)У, Комінтерн і КПП (Компартія Польщі), по чім сама КПЗУ роздвоїлася. І роздвоїлася так, що не можна її тепер ніяк змонтувати. Ось що сказав про це на пленумі ЦК і ЦКК (Центр. Контр. Ком.) КП(б)У теперішній її секретар Каганович (по національности: жид), фактичний диктатор партійної політики на Україні:

„Треба отверто сказати, що становище (у нутрі КПЗУ — Ред.) тяжке. Не треба, товариші, тут захоплюватися ріжними рожевими перспективами і замазувати справжнє становище в середині КПЗУ. Для кожного з нас, більшовика, ясно, що коли більшість верхівки ЦК зраджує, коли треба формувати нові кадри вождів, коли ці кадри треба висувати з низів робітничої маси і до всього в нелегальних умовах то завдання це тяжке. Розвязання цього одного з основних питань ускладнює те, що між двома таборами — табором зрадників і табором тих, що лишилися вірними комінтернові й продовжують в неймовірно важких умовах роботу в справі зміцнення КПЗУ, — є середина, буфер, що утруднює цю боротьбу. В лавах КПЗУ є товариші, що хитаються, що одночасно визнають і не можуть не бачити що роскольники справді роблять контрреволюційну роботу, але що й намагаються їх оборонити, намагаються врятувати їх, або прокласти стежку для їхнього повернення назад".

Отже верхівка КПЗУ „зрадила" (мотиви „зради" в освітленні Каган. подаємо на іншому місці), середина (буфер) вагається, а за Комінтерном є нібито маса, з якої ніяк не можна видобути „вождів". Дійсно важке положення. Словом хоч бери та пиши: пропало! Але так не думає Каганович. Він вірить, що „вожди знайдуться". Нема сумніву, що найдуться. Їх придбають при допомозі імпорту! Важкі хвилі переживає Каганович і комп. не тільки наслідком трудноців монтування „верхівки" КПЗУ, але ще більше наслідком діяльности „зрадників" з КПЗУ, що безпощадно бють та демаскують русофільську, протиукраїнську політику КП(б)У під диктатурою Кагановича. Вони мають навіть відвагу піддати в сумнів якунебудь вартість Кагановичівської українізації та всеї його т. зв. української національної політики. На зле ця діяльність „зрадників" не вийде, бо вона всеж таки вирве дещо для національної української культури на Україні навіть від такого малощо не стопроцентового „українця" як русофіл Каганович. Коли свого часу діяльність УКП таки добилася бодай дрантивеньких, правда, але всетаки позитивних первочинів українізації, то може дібеться деяких уступок для українства і „зрадницька верхівка" КПЗУ від теперішнього Кагановичівського русофільства. Може... дарма, що на Україні „шумськістів" (а шумськістами є також „зрадники" з КПЗУ) тепер переслідують а то й фізично ліквідують. До тої міри небезпечні з них „контрреволюціонери"!

Каркасонська промова.

Мир і порозуміння виборчою прогр амою Франції і Німеччини.

Франція й Німеччина находяться напередодні виборів. В основу виборчої програми і виборчих кличів обох цих держав покладено не лише питання внутрішньої, але ще більше закордонної політики. І зовсім слушно, бо в створених умовах повоєнного життя і ланцюгу взаїмної господарської залежности поодиноких держав не внутрішня політика є передумовою зовнішньої, тільки навпаки.

Закордонна політика Німеччини, гнучка тактика Штреземана, яка в останніх літах принесла неодну користь Німеччині та привернула їй у значній мірі рішаюче становище в середущій Европі, природно не найшла признання в крайних правих під проводом ґр. Вестарпа. Підсилення становища й виборчих успіхів ґр. Вестарпа залежало в першу чергу від становища французького націоналізму. Як поставиться підчас виборчої акції до справи французько-німецьких взаємин французький націоналізм, як трактуватиме він цілість европейських і світових питань, а головно складну справу воєнних відшкодувань, залежить розвиток не лише французької, але й німецької виборчої акції.

Загальну відповідь в цих справах дає промова французького премієра і виразника французького націоналізму в старовинному Каркасоні. Цей холодний, відпихаючий і простолінійний державний муж виступив на днях в Каркасоні з промовою, яка широким відгомоном віднесеться в цілому світі, а особливо по другому боці Рейну. Він в першу чергу зазначив непохитне змагання Франції до втримання й утвердження мира. Відкинення в Женеві радянської пропозиції в справі роззброєння не слід уважати запереченням мирових тенденцій. Бо загальне роззброєння в теперішній добі по суті нікого не позбавилоб засобів нападу, тільки слабші народи віддалоб в руки сильніших. Франція через Еріо підписала женевський протокол, а через Бріяна поширила ідею роземних судів підписанням льокарненських трактатів. Усі питання міжнародньої далекосяглости можуть бути розвязані тільки в атмосфері довіря. В приязній атмосфері Франція переговорювала з Еспанією, тепер веде переговори з Італією. З Румунією управильнено воєнні борги. Можливо, що небавом, скоро тільки прийде час нової платности по пляну Доза, треба буде перевірити, коли і як треба буде приноровити (німецькі) залізничі й індустріяльні облігації. Та фінансова проблема правдоподібно потягне за собою розвинення інших проблем. Скоро тільки будуть забезпечені французькі репараційні вимоги, французька політика піде на комбінації, які змагатимуть до скорої розвязки питання боргів у відношенні до союзників і німецької держави. Французи мають почуття господарської солідарности, яка мусить тісно обєднувати всі народи світа. Не ізоляція, тільки зближення умів і сердець є наказом моменту. І в тому напрямку треба працювати з усіх сил.

Такий є зміст сенсаційної промови Поанкаре, сенсаційної саме з огляду на особу промовця. Мир і порозуміння — ось головний мотив каркасонської промови Поанкаре. В осередку того порозуміння є очевидно справа репарацій і міжсоюзних, а радше міжнародніх воєнних боргів. В цій справі висувається думку ульокування німецьких залізничих й індустріяльних облігацій на міжнародньому ринку. По поговорах у тій справі розпочалися вже вступні переговори. Як подає „Ню Йорк Таймс" в справі ревізії пляну Доза істнує вже [illegible]

Pr. 205/28. Sąd okręgowy karny we Lwo-
wie postanowił na posiedzeniu niejawnem
po wysłuchaniu Prokuratora przy tymże Są-
dzie: a) zatwierdzić po myśli przepisu z
art. 76-go rozporządzenia Prezydenta Rze-
czypospolitej z dnia 10. maja 1927. poz. 398
Dzup. Nr. 45/1927 dokonane dnia 28. marca
1928 przez Starostwo Grodzkie we Lwowie
zajęcie czasopisma pt. „Dilo" Nr. 71. z dnia
29. marca 1928. z powodu że zamieszczo-
ny w tem czasopiśmie artykuł pod tyt. „Ostanni wisty" w ustępie zatytułowanym „Spra-
wa aresztowanych posłów" zawiera w sobie
znamiona występku z art. 1. rozporządzenia
Prezydenta Rzeczypospolitej z 10. maja 1927
Nr. 45 poz. 399 Dzup. b) oraz wydać po myśli
przepisu z art. 77 cytowanego rozporządze-
nia zakaz dalszego rozpowszechniania tego
pisma drukowanego. Zarazem wydaje się
odpowiedzialnemu redaktorowi tego czaso-
pisma nakaz, by orzeczenie niniejsze u-
mieścił bezpłatnie w najbliższym numerze
i to na pierwszej stronie pod rygorem na-
stępstw przewidzianych w art. 60 tegoż roz-
porządzenia. — Lwów, dnia 31. marca
1928 r. Mayer.

Німецькі репараційні борги, які на основі льондонського пляну з 1921 р. номінально виносили 132 міліярдів марок у золоті, остаточно мають бути устійнені у висоті 32 міліярдів марок у золоті і будуть покриті емісією державних бонів. Половина тієї суми буде змобілізована видачею 5 проц. облігацій. З одержаної в той спосіб готівки одна частина буде повернена на сплату міжсоюзних боргів, а друга на покриття воєнних шкід Франції і Бельгії.

Таким чином була би розвязана одна з найважніших і найскладніших сучасних політичних і господарських проблем, а одночасно це було би рівнозначне з остаточною ліквідацією війни і викликаних нею настроїв. Зовсім природно, що після розумної розвязки міжсоюзних боргів і репарацій в атмосфері довіря, на чергу прийшли би інші проблеми чисто політичного характеру.

Мир і порозуміння серед атмосфери довіря і прихильности — це основний мотив каркасонської промови француського премієра. Такі слова, майже небувалі досі або щонайменше невиразні в устах Поанкаре, є історичною подією і підкресленням мирних тенденцій сучасної Франції. Француський непримиренний націоналізм, побудований на змаганні до пімсти, починає випаровувати. У відношенні до Німеччини промова Поанкаре є підтримкою для політики Штреземана і виборчою допомогою демократичним партіям. У внутрішній політиці Франції є це зближення Поанкаре до становища радикалів у розвязці найважніших питань сучасної Европи. Без сумніву що „мир і порозуміння" будуть прапоровими кличами підчас виборчої кампанії в Німеччині і Франції, а одночасно причиняться вони до зміцнення і життєздатности демократії і поневіряного парляментаризму.

Серед українських комуністів.

Соціяльно-клясові причини „зради" верхівки КПЗУ в освітленні Кагановича.

На плєнарному засіданні Центрального Комітету і Центральної Контрольної Комісії КП(б)У говорив **Каганович**, секретар КП(б)У на повищу тему ось що:

„Товариші, коли я закінчив першу частину свого докладу на X. зїзді нашої партії прикладом з „Тараса Бульби" про Остапа і Андрія, і натякнув на те, що на Західній Україні може бути не лише Остап, а Андрій, може бути не лише борець за пролетарську революцію, а й зрадник її, то деяких товаришів узяв сумнів: „чи не надто гостро поставив я питання щодо КПЗУ". На жаль, недовго довелося чекати. І ось виявилося, що дійсно в середині КПЗУ є справжній Андрій, зрадник комуністичної партії і робітничої кляси. Питання про роскол у КПЗУ в даний період має кольосальне значіння не тому, що Васильков і Турянський, організатори й провідники цього росколу, є генії, або люди великих здібностей. Адже був у нас тут на Україні Шумський, людина, взагалі кажучи, далека від будьякої геніяльности, алеж ви всі чудово знаєте ті соціяльні сили, що стояли за його спиною і що мали думку вплинути на політику нашої партії (між іншим, Шумський, хоч і як це смішно, був причиною і приводом до утворення нового „ізму") — „шумскізм" — інакше справді можна порівняти цю еклектичну юшку національ-комунізму й українського шовінізму з такими системами пролєтарської теорії і практики, як марксизм і ленінізм). (Сміх)."

„Група Василькова-Турянського ввійде в історію не тому, що вона являє собою колєкцію великих людей, або тому, що вони можуть стати „творцями" якогось „василькізму" або „турянскізму"— все це нісенітниця, а тому, що вони стали рупором польського фашизму і зрадили, ганебно зрадили, комуністичну партію Зах. України, зрадили пролєтарську революцію, зрадили Комуністичний Інтернаціонал".

„Національне питання на міжнародній арені, а особливо українське питання, набирає в дану добу, добу боротьби революції і контрреволюції, величезного значіння, а, значить, і питання про Зах. Україну, що є мостом між Европою і нами. Центром питання є виявити соціяльно клясову базу зради верхівки КПЗУ, аналізувати ті зміни, щодо клясових сил на Зах. Україні і в Польщі взагалі, що мали місце за останні місяці і що відбилися в клясово-партійній боротьбі на Зах. Україні".

„Ставлячи перед собою питання, про соціяльні сили, що штовхнули верхівку КПЗУ в обійми польського фашизму, ми повинні з усією гостротою і ясністю підкреслити, що цією силою є західно-український глитай і міщанство, що пішло за буржуазією, цією невідривною частиною світової імперіялістичної буржуазії".

„Одночасно з частковою і відносною стабілізацією загально-світового капіталізму, як виявлення цієї стабілізації, ми маємо часткову стабілізацію в Польщі і часткову стабілізацію на Зах. Україні. Фашистська диктатура консолідувала клясові сили буржуазії, не лише польської, а й української. Пілсудському пощастило добитися деяких результатів, завдяки жалюгідним поступкам столипінського характеру питання земельного і по части національного. Через це йому й пощастило перетягти на свій бік буржуазію Зах. України, що за нею потягся і глитай. Ось в даний момент ми є свідками процесу, як перехід глитая та міщанина Зах. України з позиції боротьби з польською буржуазією на позицію співробітництва в справі зміцнення та розвитку польського фашизму вплинув на частину верхівки ЦК КПЗУ."

„Партія виросла в умовах Зах. України, як партія молода, що не мала певних твердих більшовицьких традицій і що її треба було більшовизувати, в чім ми, ЦК КП(б)У, їй всеможливо допомагали. Питання про це, чи збільшовизувалася партія, є основне і корінне. Відповідь на це питання дає змогу вирішити, чи маємо ми справу з ком. партією, чи з партією опортуністичною, націоналістичною? І відповідь на це питання ми одержали в тім, як реагувала більшість ком. партії ЗУ на зраду верхівки партії: більшість КПЗУ не пішла за зрадниками, більшість КПЗУ лишилася вірною Комінтерну і заповітам ленінізму (Оплески.). Причина того, що більшість компартії Зах. України лишилася з нами, лежить в тім, що партія розвивалася під правильним проводом Комінтерну. В умовах революційного піднесення, в тих умовах, коли хвилі соц. боротьби підіймалися чимраз вище, з Комінтерном ішла і верхівка КПЗУ, що нині зрадила. Колиж революційна хвиля спала, коли загально капіталістична і польська стабілізація дали свої результати, верхівка КПЗУ зрадила. Група Василькова-Турянського в нових умовах, умовах стабілізації польської економіки і консолідації сил фашистської буржуазії, в обстановці спаду революційної хвилі зрадила українську робітничу клясу, Комінтерн, зрадила свою партію і реставрувала своє націоналістичне дрібно-буржуазне минуле".

В нинішній передовій статті наводимо уривок з тієї самої промови Кагановича, з якого виходить, що справа в КПЗУ не стоїть тепер так добре, як тут представлено.

Бандитизм.

Напад на помешкання дир. д-ра Сабата.

У вівторок, 3-го п. м. коло години 8.45 вечером застукав хтось до дверей, що ведуть до помешкання дир. д-ра Сабата. Помешкання це є на першому поверсі в будинку акад. ґімназії від вул. Захарієвича. Коли служниця отворила двері, на коридор вдерлося 4-ох замаскованих людей, які пробували її стероризувати револьвером. Вона стала з усіх сил кричати і тим чином звернула увагу всіх домашніх. Бандити зараз завернули, тільки один з них встиг дістатися до кухні і до одної кімнати, але дальше вже піти не міг, бо двері до інших кімнат замкнено в час. На коридорі заступив утікаючим бандитам дорогу терціян Еліяшевський, якого вони стероризували вистрілом з револьверу, при чому зранили його легко в руку (палець правої руки). Після того напасники втікли: трьох з них, на вигляд молодших і менших ростом, пустилося втікати улицею Захарієвича в гору, де зникли в напрямі Святоюрської площі, а четвертий, на вигляд старший і вищий, втік спокійно через подвіря гімназії в напрямі вулиці Карпінського.

Повідомлена телефоном поліція прибула негайно на місце нападу і зачала з місця пошукування за бандитами. На жаль, лиць їх ніхто не бачив, бо всі були добре замасковані. Тільки один з них утікаючи, згубив на сходах маску і далі ще вже біг, заслонивши лице рукою. В часі втечі бандити віддали на коридорі загалом три стріли, аби застрашити службу на партері і всіх домашніх. Одна із тих стрілів ранив саме терціяна Еліяшевського.

Думають, що напад цей зaінсценізували професійні бандити, які певно знали, що в касі дирекції гімназії є вібрані на днях шкільні оплати учеників у сумі понад 20.000 зол. Зрештою слідство у тій справі повинно виявити підклад цього нападу і його дійсні мотиви.

Зпоза тюремної решітки.

Довідуємося, що вчора вийшли на волю Ярослав Гретчак, Ольга Гретчак і Михайло Вірстюк, усі з Долини, що були засуджені в процесі 17-ки на 1 рік тюрми і свою кару вже відсиділи. Засуджених у томуж процесі Дармохвала і Матийціва перевезено до тюрми в Дрогобичі, а Дзіся, Дерлицю, Василя Атаманчука й Івана Вербицького перевезено до тюрми в Бриґідках.

У звязку з демонстрацією перед церквою св. Юра в дні іменин марш. Пілсудського арештовано, як ми про це повідомляли, студентів університету Карачевського Івана і Янова Володимира. На днях випущено студ. Карачевського на волю, так що в сл. тюрмі залишився ще тільки студ. Янів.

Нашу вчорашню замітку про арештування під замітом співучасти у вбивстві Гука доповнюємо ще такими подробицями: Крім Платона Полотнюка сидять іще в сл. тюрмі при вул. Баторія студ. унів. Іван Севів, Семен Букало й учениця учит. семинарії Ольга Палазків. З них Букало по запевненням слідчих органів має вийти в тих днях на волю. Щодо арештованої п-ни Палажківної, то з неї знайдено якісь книжки військового змісту...

ФЕЛІКС САЛЬТЕН.

Трагедія молоді.

„Віденська „Neue Freie Presse" подає з нагоди події, що трапилася цими днями в перемиській ґімназії, отсю статтю визначного письменника Фелікса Сальтена, яку задля актуальної ваги справи подаємо отсе в перекладі.

Редакція.

Буденне явище: в одній клясі ґімназії кепкує учитель з учня за те, що не вивчив лекції як слід. Він докоряє учневі, що його поступи гіршають, що його пильність меншає, гай жартує собі з приватних замилувань хлопцяУчитель висміває раз спортові змагання хлопця, або його літературні амбіції, а часом може й те, що хлопчина залюбився. І ціла кляса реве від сміху. Учитель вдоволений вислідом свойого дотепу, а „жартом" змитий ученик сідає з болючим почуванням великого сорому. І справа скінчена. Хіба, що трапиться ще опісля бійка, в якій засоромлений боронить своїх задушевних справ проти товаришів, які глузують собі з них за прикладом учителя. Буває, що учитель жалує опісля чишком свойого нерозважного дотепу, якщо це людина справедлива й розсудна. І є багато таких визначних та дуже розсудних учителів. Богу дякувати! Такий учитель знає, що хлопці його кляси переживають саме тяжкий час мутації голосу, коли то засівається їм вусок, а кров і душу ворушать таємні сили, й що з такими хлопцями треба поводитися дуже обережно. Обовязки, праця й студії відвертають їх увагу й помагають перебути крізу. Однак дітям, що саме перестають бути дітьми, часом тяжко ходити в ярмі звичайним шляхом. Не треба жартувати їх коштом, не треба собі з них глузувати й виставляти їх на сміх товаришів. Так чи інакше думає може професор (може!), старається заспокоїти учня, в якого душу вліз, жартуючи, постолами, й поводиться з ним якнайлагідніше. Справа забувається, сліди затираються. Сторази, тисячі разів так буває звичайно.

Однак межа, що ділить звичайне буденне від незвичайного — страшного, дуже вузенька. А той учитель у Перемишлі зробив, не счувшись той крок від звичайного до траґічного, той малесенький крок, що веде із певної буденної байдужности в криваву сутінь страшних подій. Хлопчина упав ненадійно з діточих солодких мрій в найглибшу пропасть розпуки. Рідний батько пхнув туди бідного хлопця, зігнав його зі світа, не відаючи, а думаючи, що тим, ніби сповняє свій батьківський обовязок, виконує безглузде уроєне батьківське право.

Ця трагедія, що мала місце в Перемишлі, є траґедією молоді, а банкроцтвом батьків і виховників. У трох діях пройшла ця траґедія, якої ніякий поет не годен придумати так переконуючо, що вона зворушує й потрясає світом сильніше, ніж це міг би вчинити поетичний твір. Пятьнацятилітний ґімназист Франц Сроковський мріє про акторку театру. Він ніколи з нею не балакав, не познайомився з нею особисто. Але вона його перша любов, його горяча пристрасть і в ньому збуджується в цім переходовім віці через це переживання мущина. Те, що три-чотири роки пізніше, а після десяти літ, коли був би мав 25 літ, напевно могло би бути тільки приємним спомином, гарним хоч болісним сном, про який згадував би був з усміхом, бо мріяв про нього на першій межі життя в сумерку діточих літ перед великим, справдішнім сходом сонця, істнування; це є для нього тепер найвищим змістом, найважнішим значінням життя. Він був визначним учнем, заки це кохання у ньому запалало. Тепер, коли в ньому бушують тужні мрії, коли ніжні бажання пронизують його душу, коли палкі почування його підносять і палять, тепер він занедбується в науці. Хлопчину, якого запалто рано пробуджене кохання кинуло далеко поза його обрів, високо понад його ґімназію, не можуть вже цікавити шкільні вправи, ніщо не може його заохотити до того, щоби сповняв свої шкільні обовязки „з віддаченням". Він робить, що може. Він проводить борбу, яку можна назвати геройською й тоді, коли в ній часом і впадає. Його почування до акторки чисті. Він ніколи не посмів, може й не думав ніколи, до неї зблизитися. Бодай так оповідають, і нема причини, цьому не вірити. Скільки то з тих, що сьогодні є мущинами, батьками, учителями, скільки з них пережило бурю такого кохання, коли ще були хлопцями, так між дванацяти і чотирнацяти літами! Майже всі знають те перше щастя, знають ті солодкі муки, які дає така рання, така перша пристрасть. Може й не любимо пізніше після досвідів життя ніякої жінки з такою безумовною силою душі, з таким дитиначо впертим обожанням, як любили ми ту, з якою не розмовляли ніколи, якої не доторкали пальців її рук, ту жінку, яка вперше промайнула помри діточі змисли, що пораз перший дала нам відчути, чим є жіночеество, ту жінку, що перша збудила в нашій молодій душі джерело туги, жінку, якої не посміли торкнутись навіть у найпалкіших бажаннях. І кохання ґімназиста Франца мусіло мати таку стихійну силу. Його товариші знали про це кохання. Навіть його професори знали про нього.

(Докінчення буде.)

ету, що мали бути власністю арешт. Сегала.

Вчинні вчора арештовано у Львові, як нас повідомляють, гімн. екстерніста Клима під замітом співучасти в нападі на дир. Акад. гімназії д-ра Сабата.

Парляментарні вісти.

(Власні телефонограми.)

СПІЗНЕНА РЕВІЗИТА.

Варшава, 4. квітня 1928.

(ік) Сьогодня в полудне марш. Пілсудський ревізитував марш. сойму Дашинського в його урядовім кабінеті. Розмова тревала 1.30 год. Про її зміст учасники зберігають повну дискрецію. Кажуть, що марш. Пілсудський навмисне дав виждати Дашинському 6 днів на свою ревізиту, щоби підкреслити факт, що Дашинський спізнився із відвіданям у през. републики.

ІМОВІРНА ПРОГРАМА ПРАЦЬ СОЙМУ ПІСЛЯ СВЯТ.

Варшава, 4. квітня 1928.

(ік) Як відомо, бюдж. комісія збереться на дальші наради 18. квітня а перше засідання сойму після свят відбудеться 24. квітня. Зараз після ферій почнуть працювати також інші комісії. Адмін. і правнича комісії мають уже матеріял із зголошених внесків з посольської ініціятиви. Небаром вплине дальший матеріял у декретах президента. На основі закону про повновласти, якого сила перестала ділати з хвилею відкриття сойму, уряд зобовязаний до 14 днів від скликання сесії предложити соймові всі ухвалені в тім часі декрети. В противному разі всі декрети автоматично вигасають. Знаючи з практики, що уряд предкладає соймові декрети щойно в останнім дни, законом передбаченім, треба сподіватися, що в останніх днях тижня вплине до сойму сила декретів, яких число переступить напевно сотку. Поміж тими декретами деякі викличуть безумовно голосний відгук у соймі. До них належать ославлений прес. декрет, декрет про організацію судівництва й ін. Одначе найперше уряд зголосить податковий законопроєкт. Над ним радитиме скарбова комісія. Як уже заповів мін. Чехович, уряд приготовляє три нові закони: 1) про постійні податки, 2) про зміну доходового податку і 3) про питний так. поднмний податок. Урядові дуже залежить на найшвидшій полагоді тих законів, бо від полагодження їх залежить між ін. справа урядничих підвишок. Усе таки вже нині напевно можна ствердити, що домагання урядовцями підвишки 42 проц. остануть нереальні і підвишка дійде найбільше до 15 проц. місячної платні держави. функціонаря. До адм. комісії уряд внесе напевно законопроєкт про самоврядування. Зрештою в цій справі задержують повну мовчанку. Відомо лише, що в мін-стві внутрішніх справ йдуть останні підготовки праць над законопроєктом про самоврядування громадське, міське й воєвідське. Самоврядування в сільських громадах викличе напевно великі суперечки, бо як кажуть, урядовий проєкт виб. ординації не буде опертий на шість-прикметниковім праві голосування. Так він буде першим вилomом у дотеперішніх виб. принципах. В той спосіб парляментарні праці на найближчий час заповідаються дуже цікаво. Вони безумовно доведуть теж до вияснення ситуації у самім соймі, себто сойм. більшости та до вияснення принціпіяльних відносин поміж соймом і урядом.

Останні вісти.

(Власні телефонограми.)

ВОЄННІ АЛЯРМИ.

Варшава, 4. квітня 1928.

(ік) „Брл. Тгт." приніс сензаційний допис свого варшавського кореспондента про воєнні приготування Польщі проти Литви на літо цего року. В дописі цьому сказано, що у варш. господ. і політ. колах є велике поденервування, хоч урядові сфери заперечують таким відомостям. Усетаки відомости про плянований напад на Литву походить буцімто з рефшій про збори, в яких брали участь найповажніші польські діячі, що працюють у закорд. політиці. Далі пише „Берл. Тгт.", що Польща законтрактовує воєнні запаси збіжа за корд. і що Польща скуповує закордонні валюти на внутр. біржах. Крім того виглядають підозріло характеристичні відвідини мін. Залеського в Римі. Врешті „Берл. Тгт." повідомляє, що вкоротці має приїхати до Варшави Чемберлен. Вечірня варшавська преса, переповідаючи цю статтю „Берл. Тгт-у", пише про неї, що це є небилиці на тему всяких сензацій. Все таки ця стаття „Берл. Тгт-у" наробила тут немало шуму.

БІЛЬШОВИЦЬКІ СТАРШИНИ У КОВНІ

Варшава, 4. квітня 1928.

(ік) Цими днями приїхав до Ковна більшовицький військовий аташе для балтійських країв, Судаков зі своїм помічником. Оба більшовицькі старшини відвідали начальника литовського ген. штабу й інших лит. високих офіцерів. Мета їх відвідин тримана у строгій тайні.

ВІДГУК ПОЛЬСЬКО-ЛИТ. ПЕРЕГОВОРІВ.

Варшава, 3. квітня 1928.

(ік) Всі без виїмки нинішні варшавські газети присвячують багато місця рефлексіям на тему останніх польсько-лит. переговорів. На загал відноситься як успіх Польщі, що Литва таки не довела до зірвання переговорів, чого буцімто бажала собі, лише що для переговорів стоїть відкритий шлях. Дуже характеристичним голосом у тій прес. дискусії є нинішня передовиця „Глосу Пр." в якій пан Стпічинський, котрий приглядався переговорам у Кеніґсберґу, накидається на Вальдемараса просто вульгарною лайкою, представляючи його як останнього ідіота. Взагалі в політ. колах на тему переговорів у будучому є мало оптимізму, що вони доведуть до путнього кінця.

ТРІВОЖНІ ВІСТИ З СРСР

Варшава, 4. квітня 1928.

(ік) З Риги повідомляють, що у Москві панує велика констернація у звязку з масовими арештуваннями, переведеними в останніх днях серед української інтелігенції. Показується, що більшість українських комуністів стоїть на ґрунті української самостійности. У Москві мало відбутися засідання політбюра, в якому взяв участь Затонський, спеціяльно завізваний з Харкова. Органи ДПУ відкрили буцімто новий широко розгалужений заговір прихильників української самостійности. Цим разом цей заговір обхоплює також військові частини, стаційовані на Україні та зложені є місцевих українців. Ці полки дістали приказ негайного переміщення в глибину Росії. На їх місце має прийти сибірська дивізія ім. Свердлова та значні відділи кінноти Буденного, які мають бути розміщені в Харкові й у Київі. У звязку з останніми подіями на Україні теперішній голова ради народніх комісарів на Україні Чубар має остаточно уступити, тому що закидують йому недостачу енергії у поборюванні жовто-блакитної контрреволюції. На його місце має бути іменований член московської контрольної комісії Ярославський.

ДОДАТОК ДЛЯ УРЯДОВЦІВ І ВІЙСЬКОВИХ.

Варшава, 4. квітня 1928.

(ік) Урядовцям і військовим виплатять додаток у висоті 45 прц. їх квартальної платні в приспішеному речинці. Перша половина буде виплачена 20. квітня, а друга 20. травня п. р.

НОВИНКИ

— **Арештування.** Вчора вночі від 2.45 до 4.15 вранці поліція перевела трус на вул. Вишневецьких 2. у п. Качмарських і арештувала гімн. учня Евгена Вишневецького. В 12. год. вполудне (4. квітня) арештувала поліція ще двох братів Качмарських, а саме: Володимира, студента прав і Романа, ученика уч. семинарії. Причина арештувань невідома.

— **Темна хроніка.** В Ярославі одного вечора три бандити напали на двох людей із наміром грабіжі: інкасентові броварів Микулишинові забрали 500 зол. і пострілили його в живіт, а 3 години пізніше, пробуючи вломатись до крамниці Саваринського, смертельно зранили почтового возьного Барлога, який помер. Поліція шукає злочинців. — У львів. шпиталі помер власник фільварку біля Стоянова (Радехів) Шац, підстрілений невідомим ворогом місяць тому на власнім подвірю. — Рік тяжкої вязниці дістав львівський авантюрник Кароль Гольцшу, що має на совісти свою любку, яку експльоатував для нечистої торгівлі і одного француза, якого побив у „веселім" настрою. — Довгу низку арештованих темних молодців поліція доповнила ще сімома підприємцями, що жили торгівлею живим товаром; їх прізвища Апельбавм, Кац, Розенталь, Вайнтравб, Розенберґ, Помпах, Ґертвагеп.

— **Українська Студентська Громада в Варшаві.** Пишуть нам: Дня 11. лютого ц. р. відбулися Загальні Збори Української Студентської Громади у Варшаві, на яких вибрали управу в такому складі: Микола Лівицький — голова; Евген Чехович — заст. голови і реф. зовн. зносин; Ірина Рибачківна — скарбник і референт госп. справ; Тетяна Назаревич — завідуюча госп. справами; Михайло Вигінний — референт культурно-освітний; Хризант Гонтар і Володимир Шиприкевич — секретарі. До ревізійної комісії ввійшли: Оксана Пирогова, Михайло Волосянко, Петро Доманчук. До товариського суду: Зофія Пригода, Павло Денисенко і Авдій Коломиєць. Бібліотекарем обрано Петра Мегика, його помічниками — Ірина Попович і Юліян Ліщинський.

— **Катастрофи й нещастя.** У Польщі згоріло в селі Калушині 46 хат. У Каракі пожежа знищила 35.000 звоів бавовни вартости 750.000 фунтів. У Сінгапур згоріла фабрика гуми. В Оокленд (Нова Зеляндія) згоріло в нафтових складах 2 міл. літрів нафти. У Кейстон (стейт Вірджінія) експльозія в копальні вбила 8 шахтярів. В англ. місті Кольчестер упали з літака два військові летуни і забились. У Мадриті авто розїхало четверо дітей і поранило кілька осіб. В еспан. місті Більбао грім убив спортовця підчас гри в мяча, а трьох зранив.

— **Від парфум до часопису.** Союз видавців паризької преси виступив проти нового суперника, що хоче видавати денник не за 25 с., а за 10 с. Є ним відомий фабрикант парфум Коті, що став власником денника „Фіґаро" і хоче видавати популярний дешевий денник.

— **Геройський магістрат.** В америк. стейті Огайо, місті Бремен, 6 членів повної міської ради мали вибирати: чи заплатити грошеву кару чи сидіти в вязниці. Міська рада програла процес за відшкодування на 6200 дол. Ці гроші треба було заплатити із міської каси, яка, як скрізь, наповнюється податками накладеними на мешканців. Міська рада дала доказ, що їй лежить на серці добро громадян і рішила, що солідарно відсидить 30 днів вязниці, бо місто бідне і не може заплатити стільки долярів.

— **Люди з гумором.** Це іноколи ті, які почувають, що їхня порода вимирає. До них належать великоміські фякри. Найстарший берлінський суперник шоферів рішив із гумором зробити собі останню подорож на своїй конниці із Берліна в Париж. Чому? Щоби додержати обіцянки, яку склав французькій амазонці Дорен, що минулого року приїхала верхом із Парижа в Берлін. Його супроводило 10 оркестр, сотні наколесників, величанська юрба цікавих і з фотографами та кіновими „операторами". Він їде через Бранденбурґ, Ганновер, Дюсельдорф, Кельн, Мец і Нансі. Чи його коняка це витримає — побачимо.

— **Світова всячина.** Пруський уряд подав до димісії 6-ох президентів-реґентів, заступаючи їх републиканцями. — Держ. секретар Спол. Держав має намір зголосити свою димісію. — На тему парляментського ладу в Німеччині радитиме міжпарляментарна комісія. — У Китаю ожила домашня війна: ген. Чанг-Кай-Шек їде із південною армією на Пекін. — Берлінські держ. театри мають міліонові дефіцити. — У Парижі відрізали голову на гільотині двом польським бандитам за грабіжі та вбивства. — Небавком болгарський король Борис заручиться офіціяльно з третьою донькою італійського короля Джіованелею. — Віденська соц.-демократична партія має 40.000 членів. — Перський шах оголосив недалекі загальні вибори. — В Ужгороді помер директор державних лісів Підкарпаття 71-літній Водічка, один із останніх свідків таємного вбивства Рудольфа в Маєрлінгу. Він помер, не виявивши тайни. — Кардинал Гаспарі поважно занедужав. — У Варшаві закінчились міжнародні змагання атлетів: 1-у нагороду дістав Штекер (поляк), другу Пошов (німець).

— **Помилка.** На просьбу Вп. д-ра Івана Брика спростовуємо помилку в його підписі під відозвою в „Ділі" ч. 76, де замість „голова" має бути „заст. голови".

Памятайте, що всякі збірки на нагробник на могилі І. Франка треба посилати до Центробанку, Львів, Ринок ч. 10. І. пов. на щадничу книжечку ч. 7918.

Наші літературні журнали й Европа.

Дивогляди „Літ.-Наук. Вістника".

Норвеський конзуль у Варшаві звернувся через посередництво одної особи до нашої редакції з проханням переслати йому всі числа нашої преси періодичної та неперіодичної, де поміщені статті з нагоди роковин Ібсена. Із прикрим почуванням узяли ми в руки останнє число „Літ.-Наук. Вістника", де про Ібсена ні слова згадки! Наш єдиний „офіціяльний літературний журнал, що враз-годи в політичних статтях виголошує нашій суспільности проповіди на тему европейської культури, немов-би свідомо нехтував усіх визначних представників її літератури і всі її жмі та актуальні проляви.

Умирають такі великі творці, як Джозеф Конрад, Анатоль Франс або Томас Гарді, такі виїмкові поети, як Райнер Марія Рільке, дістають нагороду Нобля такі оригінальні письменники, як Бернард Шов або Рабіндранат Тагор, вся Европа зачитується англійськими повістями Ґельсуорті, Уельса або Честертона, Томаса Манна, Вассермана, Сінклер Люіса... Французька Академія тратить своїх членів і вибирає нових; вона а за нею Академія Ґонкурів нагороджує твори, що розходяться в сотнях тисяч примірників у всіх мовах; у Росії вмирає Блок, Брюсов, Сологуб, Арцибашев, Юшкевич, під нашим боком найбільші польські письменники: Жеромський, Пшибишевський, Раймонт, Каспрович; на Вел. Україні виходять сотки томів поезій, повістей, перекладів архітворів з европейської літератури — про все це „Літ.-Наук. Вістник" в останніх роках мовчить завзято і принціпіяльно, воюючи політичними статтями з єдиним тривким ядром нашої національної політики і друкуючи спомини, що пахнуть „Київською Старинною".

З театру.

Великий міський театр: „Ой, не ходи Грицю та на вечерниці". Вистава „Кооперативи Український Театр" у Львові під дир. Й. Стадника.

Земляки й чужинці посунули юрбою у великий міський театр, щоби поглянути: як виглядає біднa театральна трупа на великій сцені і яке враження робить там популярний Гриць, якого більшість згадує із давніх, молодих літ, із доби розквіту нашого побутово театру. Саля була налита вщерть (три четвертини української публики!); сотні осіб відійшло від розпроданих кас; артисти мали рясні оплески і мусіли двічі повторяти веселі танці та співи. Кожний із нас, що із спочуванням нераз глядів на обчімхану обстановку нашої сцени, нишком зітхнув: „як інакше виглядала би кожна вистава нашого театру на справжній сучасній сцені!".

А проте велика сцена і вибаглива обстановка побільшують одночасно домагання до артистів. Уся вистава скінчилась успіхом; коли-ж прикласти до неї мистецький рівень, з якого глядимо і на інші песи на цій сцені, виринає не одно „одначе". На цьому рівні стояла п-і Кривицька, яка може з повним правом вважати вручену їй китицю квітів признанням від більшости авдиторії; на її прикладі можна найкраще бачити, що навіть непрофесійна співачка, коли вміє передати пісню із глибиною чуття, робить бажане враження. На тій самій висоті стояли п. Березовський у ролі Хоми і п-і Березовська у ролі Бусті. П. Березовський дав виразний тип українського Яга, що нагадував маскою Мефістофеля: якби не його довга, томляча подорож із Кременця, його голос мав би всю природну силу. П. Березовська своєю характеристичною „линною" сценою зібрала бурю оплесків. Так само подобався своїм гумором, темпераментом і танком п. Ярема.

Виконавця заголовної ролі Гриця не можна критикувати надто суворо, бо не вина це п-а Бенцаля, що він дістав не свою ролю; голосово вона йому не під силу, а психічно не під смак. Не був це той легінь, якому вірвмо від одного погляду, що за ним пропадають від одного погляду всі дівчата. В єдиній останній сцені смерти вложив він пал у свою гру і вмирав із завзяттям. Симпатичною була п-і Бенцалева і сцену з пранником заграли сміливо та приємно. Решта артистів не могла багато добути із куцих, нецікавих роль. Глядачі змінялись підчас цієї драми у слухачів оперетки. Атракцією песи стали хори та танці. Це кажуть знавці: збірна

співи на загал вдатні. Як бачили і незнавці: збірні сцени безладні. Із загально-улюбленою песою, мов із признаною красунею: чим вона більше відома та „вічно молода", тим більше вона мусить дбати за всі дрібниці, що зберігають її красу. **М. Руд.**

Театри.

Четвер, пятниця, субота замкнені.

КІНА.

„Аполльо": „Серафим людства" (Франциск із Ассісі).
„Лев": „Князь Селіман" Декобри.
„Палас": „Симфонія великого міста", „Артистки на сцені й в житті".
„Фатаморгана": „Шансонетки".

‡ ПОСМЕРТНІ ЗГАДКИ.

Ольга з Добрянських Стронська, учителька з Дрогобича померла дня 30. березня 1928 р. на клініці у Львові. Похорон відбувся дня 1. квітня 1928 на Личаківськім цвинтарі. 1876

ОПОВІСТКИ.

Реколекції для Панів відбудуться під проводом о. д-ра Гавр. Костельника в семинарийській церкві при вул. Коперника від суботи 7. квітня до середи 11-го квітня в год. 6.30 вечером. 1863 2—3

Порадня материй вул. Ходоровського ч. 15, повідомляє, що лікарські ординації відбуваються кождого дня рано від год. 9-тої; пополудни від години 3-тої. Насвітлювання кремінною лямпою в ціні по зол. 2 відбуваються кождого дня. — Управа. 5—?

Виділ Т-ва „Українська Студентська Громада" в Кракові подає до відома інтересованих, що надзвичайні вписи на III. трим. філь. виділу Яг. Ун. будуть відбуватися від 23—28 IV. н. р. Приняття є утруднене і залежить від удокументовання важними даними. — За Виділ: Ол. Гайдукевич. 2—2

Звичайний Загальний Збір „Народної Гостинниці" кооперат. стов. з обм. пор. у Львові, відбудеться дня 25. квітня 1928 в год. 5. попол. у власній домівці при вул. Косцюшка ч. 1, I. поверх з таким порядком нарад: 1) Відкриття Загального Збору, 2) Відчитання протоколу з послідного Загального Збору, 3) Звіт Дирекції з діяльности стовариршення за діловий рік 1927 і предложення білянсу з рахунків зисків і страт за 1927 рік, 4) Звіт контрольної комісії, 5) Вибір пяти членів Надзірної Ради, а саме: двох на протяг 5 літ в місце уступаючих, двох на протяг 1 року і одного на протяг 3 літ в місце померших, 6) Вибір 3 членів контрольної комісії, 7) Зміна статуту в §§ 8, 11, 17, 51 і 52. Кождий член стовариршення має на Загальному Зборі право до одного голосу незалежно від числа зложених уділів. Річний звіт і замкнення рахунків виложені в льокалі „Народної Гостинниці", вул. Косцюшка ч. 1 до перегляду членів. — За Надзірну Раду: Роман Сосновський предсідник, д-р Ярослав Олесницький секретар. 1—1

Загальні Збори „Українського Товариства Допомоги Еміґрантам з України" у Львові відбудуться в неділю 8. квітня 1928 в год. 10. передпол. у Бібліотеці Товариства „Просвіта" (Ринок 10, II. поверх). Якби в означеному часі не явилося вимагане статутом число членів, то без огляду на скількість присутніх, відбудуться ті самі збори на годину пізніше з правом рішення й вибору. — Виділ.

На „Рідну Школу" зложила Вп. Люба Колесса, Відень, 10 ам. дол. Жертводавчині складає щиру подяку Головна Управа. 1842 1—1

Жертви на допомогу ветеранам (ФГ) (січень—березень 1928): Д-р Р. Бідас 15, М. Брилинський 6, О. Боднарович 6, М. Баллюк 5, М. Бойковський 6, В. Болюх 12, д-р Д. Бречка 2, В. Васильків 3, С. Волошиновський 9, д-р І. Вегера 3, В. Воробець 5, І. Громницький 4, Ю. Галяревич 9, О. Ганицький 9, М. Гатушинський 15, В. Грицина 1, О. Главшовський 12, Гафткович 2, Р. Голіян 2, Р. Гузар 2, І. Герасимович 3, Грабар 4, о. Е. Гаврилюк 6, О. Годинський 1·50, П. Гречка 1, Гресько 3, д-р І. Гижа 5, інж. П. Дурбак 15, Г. Дмитрів 3, В. Думало 9, д-р Ол. Дашкевич-Степанів 2, І. Желізко 6, д-р І. Іванець 4, О. Костик 9, М. Капуста 8, В. Кудрик 6, д-р М. Коновалець 6·50, М. Климкевич 6·50, Д. Конюх 9, Я. Косоноцький 6, В. Кміцикевич 4, Р. Купчинський 2, О. Кутний 2, Я. Кузьмів 3, д-р В. Константинович 12, о. А. Каштанюк 3, С. Корецький 1, о. д-р В. Лаба 15, д-р Ю. Лещій 6, Л. Лепкий 9, І. Ляда 2, В. Левицький 1, С. Магаляс 9, В. Мудрий 6, д-р М. Музика 4, Мудрик 9, Т. Мартинець 7, д-р Л. Максимонько 15, д-р Л. Макарушка 7·50, о. О. Малиновський 14·90, Мол. Громада 2, М. Мельничук 4, Б. Макарушка 3, д-р І. Німчук 4, Є. Насс 2, Л. Огоновський 6, д-р Я. Олексишин 4·50, С. Околний 12, П. Постолюк 7·50, П. Петрик 9, Д. Палів 3, К. Плетінка 5, І. Пак 2·50, В. Палів 12, А. Підкович 6, інж. Палій 6, П. Палійчук 5, Ю. Полянський 2, д-р З. Петрів 5, рад. Рожанковський 15, І. Ришавий 1, І. Рудницький 6, Р. Раковський 2·50, Я. Скопляк 6, Л. Савойка 1·50, І. Сітницький 1·50, М. Терлецький 30, М. Творидло 1, І. Тиктор 9, М. Турчин 2, С. Український 4·50, І. Фостаковський 7·50, В. Целевич 6, Е. Чесник 3, Юл. Шепарович 15, Л. Шепарович 30, М. Шипайло 15, Юр. Шепарович 2, д-р В. Щуровський 9, К. Єлерський 6, З. Юзичинський 2, Л. Ясінчук 6, д-р Е. Янкевич 2 — всі у Львові; В. Брикович 1, д-р Борис 6 — Тернопіль; В. Біднинський 5, І. Бабій 12 — Бережани; О. І. Брикович, Кривеньке 10, К. Бутринський, Сокаль 4, д-р Д. Блавацький, Бібрка 6, О. Бехметюк, Делятин 1, М. Байрак, Дрог. 5, В. Березюк, Відень 12·50, С. Бриль, Тудорів 6, В. Вояковський 1, Т. Водяний 15, д-р В. Вітошинський 15 — Терноп., д-р В. Вояик, Береж. 2, д-р Й. Волощук, Щирець 4, І. Волошин, Борщів 5, Н. Величковський, Станисл. 5, о. О. Гадзевич, Дрог. 5, о. Й. Гайдукевич, Зарубинці 6, Е. Гірняк 5, д-р Н. Гірняк 10, М. Губчак 5 — Терн., П. Глібчук, Тчев 6, Б. Грабовенський, Сокаль 6·10, Д. Герчанівський, Осмолода 12, о. С. Городецький 20, І. Горинський 3 Липиця, о. І. Ганицький, Зниження 2, М. Грицина, Бидг. 9, о. А. Гаврищак, Борщовичі 3, о. Р. Ганас, Гляняни 2, Г. Гонтарський 3, П. Гораль 9 — Борщів, П. Довгань, Копич. 8, о. М. Дичковський, Перегінсько 9, Р. Дорожинський, Угнів 10, д-р В. Електорович, Чортків 30, д-р В. Здебський, Дрогобич 3, д-р Залужний, Сокаль 10, П. Загаєвич, Бережани 3, М. Іваненко, Дрог. 7, В. Кисілевський, Осмолода 6, А. Качмарчук, Орле 6, В. Куриллович, Підкам. 9, д-р І. Козак, Перемишль 8, В. Козак, Викторів 4, С. Кузик 3, М. Кордуба 2 — Терноп., М. Кернышкий 6, О. Кушак 9, М. Коцко 3 — Дрогоб., І. Костецький, Микулинці 5, д-р І. Кульчицький, Збараж 15, д-р І. Лазор, Дрог. 6, д-р М. Лепкалюк, Галич 9, Ю. Левицький, Осмолода 9, Я. Левицький 15, Юр. Левицький 6 — Винники, І. Лень, Терн. 6, д-р О. Левицький 5, д-р А. Лабій 1 — Делятин, І. Медвідь, Солотв. 9, о. Й. Малицький, Борщів 6, Г. Марет, Галич 4, д-р М. Мельник, Сокаль 6, Л. Налукович, Копичинці 9, д-р О. Навроцький 5, І. Нагайський 1 — Делятин, д-р О. Одійник, Терн. 10, Я. Осьмак, Черниця 65, С. Олеарчик, Дрог. 2, І. Посмітюх, Терн. 2, Є. Полянський 6, Б. Попель 5, М. Попель 2, О. Попович 5, Д. Попович 1, о. Петрашкевич 3·10, Піджарко 2 — Дрогобич, о. В. Подоляничук, Ступки 1, о. В. Пилипець, Свірж 4, Г. Папас, Броди 5, д-р М. Рослик, Чортків 3, д-р М. Рожанковський, Калуш 40, о. Т. Рачевко, Гусятин 20, д-р Р. Сліпий, Струсів 15, о. М. Старух, Малашівці 8, П. Смаль, Борщів 9, о. В. Солонка, Береж. 6·60, о. Т. Сембей, Терн. 6, о. М. Содомора, Підгаєць 4, д-р Р. Слюзар, Микулинці 15, В. Сольчаник 6, Р. Смалько 4, о. С. Сапрун 3 — Дрогоб., П. Сікач, Стрий 7 зб., О. Тритяк, С. Вишня 6, В. Тарнавський, Борщів 3, І. Феннощин, Галич 9, Т. Фриткевич, Завади 2, М. Хомицький, Рад. 4·50, Ол. Хмара, Калісж 2, Й. Хмара, Білосток 6, Р. Цегельський, Терн. 6, о. В. Чопій, Галич 6, д-р Чапельський, Дрогоб. 5, С. Шах 3, О. Шипайло 6 — Сокаль, д-р Е. Щуровський, Винники 15.

ДРІБНІ ОГОЛОШЕННЯ.

ГОДИННИК ВАШ буде найліпше направлений у найбільшій годинникарській робітні **Івана Зельтенрайха**, Львів, пл. Марійська 5. — З провінції просимо репарації присилати почтою. — Старомодні дамські годинники переробляємо на ручні. 3 6 74-?

АКУШЕРКА приймає пані. Львів, Городецька ч. 32 Лоск. 1802 4—10

ПІСТИНЬ: на продаж 11 моргів городу в одній куснику. Зголошення тільки листовні під адресою: П. Журовська Львів вул. Богуславського 14. 5—5

ПЯНІНА Арнольда Фібіґера з подвійною репетиційною механікою, досконалі і фортепяни Петрофа, Bösendorfera нові, моделі найбільш. **Каім і Син,** Львів, вул. Коперника 16. 1773 6—7

КИЛИМИ українські старі з цвітними взірцями купить за готівку Вержейський, Львів, Оссолінських 11, II. поверх. 1826 3—5

ПІСНІ на мішаний хор висилає Музична Накладня „ТОРБАН", Львів, Оссолінських ч. 6. Катальоги даром. 1668 8—10

ПАРЦЕЛЯ будівляна, дуже гарна, сонячна дво-фронтова коло Личаківського двірця продається. Відомости: Львів, вул. Коперника ч. 26, С-ка „Супруга". 1866 2—2

МРАЗНИЦЯ к. Борислава зачинає будову мурованої церкви. Пляни і коштописи можна переглянути на місци. Архітекти-будівничі що рефлектують на будову зволять вносити свої оферти до дня 16. н. м. на адресу о. І. Ліщинський парох Борислава або особисто дня 7-го квітня н. р. у Львові може подати інформації інж. Пежинський. 1862 2—2

4·**30** коштує 6 ложочок до чаю з хінського срібла у Мандля, Коперника 14. 1812а) 3-15

САМОСТІЙНИЙ, меткий діловодчик до ведення кооперативи, безжений, що має поручення від священика, негайно потрібний. Зголошення негайно особисто у о. Ліщинського, Борислав. 1860 2-2

КРИНИЦЯ — Вілля „Якубівка" біля нових Лазничок. Компати з повним удержанням по приступних цінах. Управа в українських руках. Початок сезону 1-го травня. Зголошення до 1-го травня приймає п. Олена Савицька вдова по гр.-кат. пароху Чаниж п. Топорів. 1856 2-3

ЦЕРКВА деревяна в добрім стані на 400 душ дуже дешево до відступлення бідній парохії. Услівя: Церкву муситься розібрати і перевезти на місце призначення, негайно по Великодних Святах. Голоситися негайно особисто Мразниця стація Борислав. 2—2

ФОТОҐРАФІЧНЕ Ательє Л. Янушевича, Львів, вул. св. Антонія 3/II. приймає замовлення на всі фотографічні роботи. 1873 1—1

РУТИНОВАНА учителька з браку посади пошукує приватної лекції до народніх шкіл з порукою або бюрового заняття. Зголошення під „Порука". 1874 1—4

ПРИГАДКА. Просимо тих всіх П. Т. Адресатів, яким ми вислали перший випуск „Практичної Книжки" (про тканини) а які дотепер не прислали належитости, зглядно не звернули книжки, о негайну висилку грошей (80 ґрошів за один прим.). Видавництво „Практична Книжка", Львів, Богданівка ч. 27. 1875 1—1

ОКАЗІЯ. ДВОМОРҐОВУ, будівельну парцелю Залізці (місто), залізнича стація Зборів, оказійно продам негайно. Зголошення під „2000 оказія". 1—2

ІНТЕЛІҐЕНТНА жінка, що розуміється на сільськім і міськім ґаздівстві та кухни пошукує місця ґаздині до управи домом. Зголошення слати до Адміністрації під „Ощадна". 1877 1—1

ГЛЯДАЮ негайно умебльованої компати з осібним входом. Д-р Ярослав Пастернак, Мохнацького 42. 1—1

ГР-КАТ. Уряд парохіяльний в Жеребках королівських, почта Галущинці пошукує підприємця-будівничого до будови мурованої церкви в Жеребках королівських. Зголошення особисті до перегляду плянів і кошторисів до дня 25. квітня 1928 в гр.-кат. парохіяльнім Уряді в Жеребках королівських, стація Колодіївка біля Скалата. 1879 1—1

ФОРТЕПЯНИ, пяніна, фісгармонія першорядних фабрик, закордонні, на ріжні ціни купує, міняє, продає: ГАНАК, Пілсудського 21. I. пов. 1-10

ОГОЛОШЕННЯ.

За оголошення Редакція не відповідає.

Специяліст недуг легінів, серця і жолудка

Д-р Фелікс Ган

Львів, Городецька 46.

1058 **Пересвітлення Рентгеном.** 1—20

Дентист Яків Насс

Львів, вул. Сикстуська ч. 17. II. п.

Скріплювання хитаючихся зубів, пльомбування й виймання зубів без болю. Штучні зуби в кавчуку і золоті після американської системи. Пацієнтів з провінції полагоджується в найкоротшому часі. П.Т. Урядовцям і студентам значна знижка. Полекші в сплатах. 1852 3—5

Жіноча конфекція

ЦЕЦИЛІЇ ГАН **Львів,** площа Смольки ч. 1 і.

поручає найновіші весняні моделі в плащах, сукнях і трикотажах по поміркованих цінах. — Полекші в сплатах. — Замовлення полагоджується **у власній робітні на протязі 3 днів.** 1853 3-10

ЖІНКИ! **Дуже богато жінок терпить на внутрішне обірвання, яке звичайно слідує по пологах, з важкої праці, з двигання і богато інших причин. Жінка буде певно здорова, охоча до життя і праці як справить собі специяльний бандаж системи д-ра Кобельника проти обниження (обірвання) внутреностей.**

При замовленню треба подати міру в центиметрах або ниткою 1) в пасі, 2) около черева, 3) около підчерева, дальше ріст (низький, високий або середний), кількість перебутих пологів. Описати чи є шлункова нестравність, утиск і протяглі болі внутрі, біль голови і часто навіть очей, біль в крижах, плечах і під лопатками, біль в підчереві або в пахвині, біль ноги одної або двох і т. д.

Всьо докладно описати і з повним довірям спровадити бандаж, чи то специяльний черевний пас на ґумах, зроблений і доповнений відповідною пельотою, пригорованою до роду недомагання. Ціна від 25 до 40 зол., з надзвичайною конструкцією ціна вища.

При недомаганнях і недугах з приводу внутрішного обниження або обірвання жолудка, кишок, матиці і нирки не помагають ніякі ліки, тільки хвилево успокоюють терпіння. Тому одиноким ліком крім операції, є відповідний бандаж, набутий у специяліста бандажиста.

М. Л. ПОЛЯЧЕК в Самборі ч. 3.

Також і для мущин доставляється специяльні паси проти обниження жолудка, нирки і кишок.

Пропуклинові бандажі. Ґумові панчохи. Ґумові мочники мужеські і жіночі. Прямодержаки. Протези рук і ніг.

Подяка.

Невмолима смерть скосила в ранній весні життя нашого найдорощого Нуся, ученика VI. кл. української ґімназії в Коломиї. Жагучий біль по втраті одинокої дитини коїли заяви симпатії і співчуття так для покійного як опечалених родичів. Цею дорогою передаємо щире Спасибіг тим всім, що бажали втихомирити ридання роздертих сердець і своєю присутністю звеличали сумний похоронний обряд. В першу чергу Всечеснійшим Отцям: о. катехитові Капустинському, о. Станецькому, о. Гісовському і о. Даниловичеві, Високоповажаному П. проф. Николишинові, як диріґентові хору. Всеч. о. кат. Капустинському і товаришеві Косовичеві за надгробні пронови. Товаришам Стефанові Голінейові і Константинові Сельському, та другим товаришам за всякі старання про звеличання похоронів, за безнастанну присутність і почетні сторожі при тілі помершого. Студентам вищих шкіл: П. Чоліеві, Максимюкові, Синиці і Лепкому за несення домовини. Високоповажаним П. Сельській, Верґуновій, Григорцевій, Гнатківській, Наталці Чоліївній, ученикам VI. Б, V. Б і III. кл. ґімназіяльної, Товариству „Сокіл", Союзові У.Н.М., Другам, Товаришам і Товаришкам за цвіти і вінці. Цілому учительському зборові української ґімназії в Коломиї з п. Директором Котецьким, всім Товаришам і Товаришкам невіджалуваного Нуся, всім знакомим і чужим, що не щадили труду і навіть з подальших сторін прибули на похорони, або передали листовно співчуття складаємо подяку.

Йосиф і Стефанія Билици.

Соколівка в березні 1928.

Присилайте передплату!

КИЛИМИ на СВЯТА **капи, портієри, фартухи до народніх, лугових і сокільських строїв, полотна всякого рода, вишивки, гуцульські, артистичні вироби на святочні дарунки,**

замовляйте в одинокій Кооперативній робітні „СОЮЗ Промисловців Гуцульщини"

1836 Коопер. з обм. порукою **в Косові б. Коломиї.** 2—3

З замовленнями не отягайтесь. — **Підпирайте рідний, український промисл!**

Конкурс.

Краєве Товариство господарське „Сільський Господар" у Львові прийме до помочі шефа бюра аграрних операцій

ІНЖІНІРІВ-КУЛЬТУРТЕХНІКІВ

(інжінірів мельорації), як своїх урядовців.

Вимагається: 1) Покінчення культуртехнічного (меліораційного) відділу на Технічній Високій Школі враз з дипльомовим іспитом. 2) Покінчення приписаних в ході студій практик помірових та меліораційних. 3) По змозі виказання практичного заняття в цьому фаху після закінчення студій.

Предложення належить вносити до бюра Товариства у Львові, вул. Зиморовича ч. 20. з долученням відпису дипльому, свідоцтв, посвідок практики, перебігу життя та референцій одного зі станових товариств українських інжінірів, в першу чергу Українського Технічного Товариства у Львові. — Під увагу візьметься тільки ті предложення, які впливуть до дня 20 квітня н. р.

Краєве Товариство господарське „Сільський Господар" у Львові.

Інж. Ю. Павликовський в. р. президент.

Інж. Е. Храплиеий в. р. директор бюра.

За редакцію відповідає Василь Мудрий. Видає Видавнича Спілка „Діло". З друкарні Видавничої Спілки „Діло". Львів, Ринок ч. 10.